

fæste Tro til, at Loven ikke skulde straks koste mere end de 62 Millioner, som her er beregnet. Jeg skal nævne et enkelt Eksempel fra den Kommune, en almindelig Landkommune, hvor jeg har hjemme. Der vil der straks være en yderligere Tilgang til Alderdomsforsørgelse udover dem, der kommer ind under den nuværende Lov, af 54 Enkeltpersoner, og det vil efter den Indtægt, de staar med i Dag, give Kommunen en Udgiftsforsørgelse paa ca. 10 600 Kr.; med andre Ord, det vil forøge dens Budget med ca. en Femtedel. Det forekommer mig, at det er Udgifter, som maner til den allerstørste Forsigtighed og Eftertanke. I alt Fald forekommer det mig, at man herefter maa have nogen Grund til at sige, at man ikke tør fæste Tro til, at Lovforslaget lader sig føre ud i Livet for de Millioner, der er beregnet.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg talte om, at Lovforslaget havde to Ansigter, og han sagde, at den ene Side, det ene Ansigt, var absolut en Forringelse, idet Satserne var sat alt for smaa; den økonomiske Side var en Forringelse. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem vil faa Ret i disse Betragtninger overfor den almindelige Befolkning, saaledes som den tænker og føler. Det forekommer mig, at den Indtægt, man maa være i Besiddelse af for at faa fuld Aldersrente, ligger højere, end det er forsvarligt, saa højt, at der under et lavere Prisniveau vil være mange Mennesker ude i Landet, som med en saadan Indtægt aldrig har tænkt sig at skulle nyde nogen Hjælp fra det offentlige, men at man skulde leve af denne Indtægt. Jeg vil derfor alvorligt henstille til det kommende Udvalg at overveje, om ikke den Egenindtægt, som Lovforslaget tillader de nydende at have, burde sættes noget lavere end her foreslaaet.

Hvad selve Satsernes Størrelse angaar, mener jeg ikke, at de er foreslaaet for høje for Tiden. De er efter min Mening ikke saa høje, at man kan rejse berettiget Kritik derimod. Men jeg mener paa den anden Side ogsaa, at de er saa høje, at de er fuldt forsvarlige. Der er da endelig ogsaa Dyrtidstillæget indtil videre. Men jeg vil gerne udkaste den Tanke, om det nu er fuldt forsvarligt under en Højkonjunktur som den, vi er i for Øjeblikket, at lægge disse Satser fuldstændig fast for al Fremtid. Selv om man ikke gaar tilbage til Skønnet, kan man saa ikke paa en eller anden Maade finde en Form, hvorved man kunde komme til en glidende Skala? Dyrtidstillæget falder ganske vist bort, efter som Pristallet gaar ned, men man kan jo udmærket godt komme

ned under det Prisniveau, der danner Grundlaget for den Skala, der her er fastsat. Og selv om jeg ikke — det skal jeg ærlig indrømme — navnlig efter det sidste Pristals Ansættelse har overvættets Tro til Pristallet, kunde man maaske dog finde en Værdimaaler og ogsaa for Satsernes Vedkommende komme ind paa en glidende Skala. Det kan gerne være, at det kan have sine Vanskeligheder, men jeg vil dog bede Udvalget overveje det. Thi vi er jo alligevel for Øjeblikket inde paa noget af en Højkonjunktur. Og naar vi ser de alderdomsforsørgede for Tiden oppebære en Understøttelse af ca. 60 Millioner, er det i en ikke ringe Grad paa Grund af Krigskonjunkturerne og Højkonjunkturerne, at man er kommet op dertil. Jeg mener derfor, at man bør se at komme til en Form for de faste Understøttelser, der er glidende i Forhold til Prisniveauet og til, hvad det koster at leve.

En Klassedeling mellem By og Land og mellem Kommunerne maa vel indrømmes at være nødvendig. Men der er dog alt for store Spring mellem de Satser, der kan ydes i de forskellige Kommuner og Afdelinger. Man vil herved i mange Tilfælde komme til at forøge Udgifterne for Landkommuner, der ofte er spændt alt for haardt for. Flytter saaledes aldersrentenydende fra en Landkommune, der staar paa Skala 3, ind til en Købstad paa Skala 1, vil Landkommunen komme til at betale det samme Beløb i Refusion, som hvis det var en Landkommune med Skala 2. Det vil selvfølgelig føre til, at de aldersrentenydende fra Skala 3 i mange Tilfælde vil trække ind til Byerne, og Landkommunerne vil, for saa vidt de staar under Skala 3, komme til at staa økonomisk daarligt. Jeg mener derfor, at af de tre Skalaer for Landkommunerne er i alt Fald den ene for meget. Jeg tror heller ikke, der er den Forskel i Levevilkaarene, som er forudsat i Lovforslaget, og jeg haaber, at det kommende Udvalg ogsaa vil tage dette under Overvejelse. Ellers vil Følgen let blive, at man i endnu stærkere Grad end for Øjeblikket flytter fra Landkommunerne ind til Byerne.

Jeg vil til Slut gerne pege paa den vanskelige Stilling, Stat og Kommune staar i for Øjeblikket, og som naturligvis bliver endnu større efter Lovens Gennemførelse. Jeg har allerede nævnt, at i den Kommune, hvor jeg bor, vil man faa Budgettet forøget med omtrent $\frac{1}{5}$, og det bliver værre med Aarene. Man har nemlig i de sidste 20 Aar haft en mægtig Udstykning, og alle de unge Mennesker, der er kommet ind i disse